

„Društvo mrtvih pjesnika“ iz ugla nastavnika matematike u osnovnoj školi

„Društvo mrtvih pjesnika“ je priča o nastavniku koji razbija okvire, o učenicima koji uče da misle svojom glavom i o hrabrosti da budeš svoj čak i kada te svijet gura u tuđe kalupe.

Kao nastavnik matematike, često sam naviknuta da me djeca doživljavaju kao čuvaricu pravila, kao osobu koja traži tačan rezultat i uredan postupak. U učionici punoj brojeva lako je zaboraviti da za svakim zadatkom stoji jedno dijete koje se boji pogriješiti, jedno dijete koje se pita da li je dovoljno dobro. Upravo zbog toga film Društvo mrtvih pjesnika ostavlja na mene poseban trag. Iako govori o književnosti, njegova poruka duboko se tiče i mog predmeta i mog načina rada.

Profesor Keating u filmu čini ono što mnogi među nama potajno želimo, ali rijetko se usudimo: podstiče učenike da misle, osjećaju i govore svojom glavom. Da se ne zadovoljavaju naučenim obrascima, nego da tragaju za smislom. I dok gledam njegove časove, pitam se koliko puta sam i sama, iz želje da održim red ili ispunim plan, zaboravila pitati učenike šta oni misle, šta ih zanima, čega se plaše. Jer matematika nije samo računica, ona je način razmišljanja, hrabrost da pokušamo, povjerenje u to da se rješenje može pronaći ako dovoljno tragamo. Ali da bi dijete imalo tu hrabrost, mora osjećati da ga učionica ne gleda kao grešku, nego kao biće koje raste. Film me podsjeća da znanje nije cilj samo po sebi, ono je tek alat da djeca postanu slobodna u mišljenju.

Posebno me pogađa strogi sistem u kojem se učenici iz filma nalaze, jer u njemu prepoznajem i nešto iz našeg školstva: ponekad se od djece očekuje poslušnost, a ne razumijevanje, ponavljanje, a ne stvaranje, šutnja, a ne dijalog. Kao nastavnik, osjećam da je moja dužnost da im dam prostora da pogriješe bez straha, da pitaju bez stida, da probaju ponovo bez osjećaja da gube.

„Kapetan, o kapetanu moj“, izgovaraju učenici u filmu, i u tim riječima čujem nešto važno: zahvalnost nastavniku koji ih je vidio onakvima kakvi jesu, a ne kakvima bi sistem želio da budu. To je podsjetnik i meni. Jer djeca ne pamte formule, ali pamte kako su se osjećala na času. Pamte da li su bila viđena, da li su bila ohrabrena, da li su smjela biti svoja. Najbolniji dio filma, onaj koji me

tjera na duže razmišljanje, jeste trenutak kada sistem slomi jednog od učenika. To je opomena svima nama: da jedna riječ šutnje ili nerazumijevanja ponekad može imati velike posljedice. Da je naša odgovornost da budemo svjetlo, a ne teret. Da branimo dječiji glas, a ne da ga utišavamo.

Na kraju, Društvo mrtvih pjesnika me uči da je najvažnije pitanje koje si mogu postaviti kao nastavnica: **Da li gradim učionicu u kojoj djeca misle svojom glavom ili učionicu u kojoj samo čekaju tačan odgovor?**

Ako odaberem prvo, onda matematika prestaje biti samo predmet već ona postaje prostor slobode.
<3

Tags

#MatematikaSaDušom

#LjubavPremaNastavi

#OKapetaneMoj

Collections

Atorski tekstovi

Objava

Ocjenjujem, dakle postojim

InUčionica